AZ ÉLET IGÉJE

fokoláre mozgalom

Szeptember 2023

„Áldalak téged mindennap, és dicsérem nevedet örökkön-örökké.” (Zsolt 145[144],2)

Az ige, amely ebben a hónapban a figyelmünk középpontjába kerül, hogy segítsen az utunkon, tulajdonképpen egy ima. A 145. zsoltár egyik részlete. A zsoltárversek Izrael népének egyéni és közösségi vallásos élményeit tükrözik történelmének és életének viszontagságai közepette. A versben megfogalmazott imádság panasz, könyörgés, hálaadás és dicsőítés formájában száll fel az Úrhoz. Elmondja mindazokat az érzéseket és viselkedéseket, amelyekkel az ember kifejezi kapcsolatát az élő Istennel.

A 145. zsoltár alaptémája Isten királysága. A zsoltáros személyes tapasztalatából kiindulva magasztalja Isten nagyságát: „Nagy az Úr és dicséretre méltó” (3), dicséri jóságát és egyetemes szeretetét: „Az Úr jóságos mindenkihez, telve irgalommal minden iránt, amit alkotott” (9), és elismeri hűségét: „Az Úr hűséges minden szavában, és jóságos minden művében” (13b), és egy minden élőlényt átfogó kozmikus énekkel fejezi be: „Szám

hirdeti az Úr dicséretét. Minden test áldja szent nevét mindörökkön örökké!” (21)

„Áldalak téged mindennap, és dicsérem nevedet örökkön-örökké.”

A modern ember mégis sokszor elveszettnek érzi magát, az a benyomása, hogy magára maradt. Attól fél, hogy a napjait a véletlen irányítja, csak céltalan és értelmetlen bolyongás az egész.

Ez a zsoltár viszont megnyugtató, reményteljes üzenetet hordoz: „Isten az ég és a föld teremtője, hűségesen őrzi a népével kötött szövetséget, igazságot szolgáltat az elnyomottaknak, kenyeret ad és támogatja az éhezőket, megszabadítja a foglyokat. Megnyitja a vakok szemét, felemeli az elesetteket, szereti az igazakat, megóvja az idegeneket és támogatja az árvákat és az özvegyeket.”[1]

„Áldalak téged mindennap, és dicsérem nevedet örökkön-örökké.”

Ez az életige mindenekelőtt arra hív, hogy ápoljuk a személyes kapcsolatunkat Istennel. Fogadjuk be fenntartás nélkül szeretetét és irgalmát, és figyeljünk oda a misztériumra, hallgassunk a hangjára. Ebben áll minden ima lényege. Ezt a szeretetet azonban nem lehet elválasztani a testvér iránti szeretettől. Ezért minden alkalommal, amikor utánozzuk az Atyaistent a testvérek iránti konkrét szeretettel, különösen is az utolsók, a kivetettek, a magányosok iránt, akkor az ő jelenléte kézzelfoghatóvá válik a hétköznapi életünkben. Chiara

[1] II. János Pál, Általános kihallgatás, 2003. július 2., a 145. Zsoltárról

Lubich, amikor egyszer meghívták egy buddhista összejövetelre, hogy tanúságot tegyen keresztény tapasztalatáról, így foglalta azt össze: „… a tapasztalatom lényege ebben áll: minél inkább szeretjük az embert, annál inkább megtaláljuk Istent. Minél inkább megtaláljuk Istent, annál inkább szeretjük az embert.”[2]

„Áldalak téged mindennap, és dicsérem nevedet örökkön-örökké.”

Van egy másik útja is, hogy megtaláljuk őt. Az utóbbi évtizedekben az emberek egyre inkább tudatában vannak az ökológiai problémának. A változások előmozdítói főként a fiatalok. Szerényebb életmódot javasolnak, a fejlődési modellek újragondolását, kérik, hogy bolygónkon minden ember egyenlő jogon férhessen hozzá a vízhez, az ételhez és a tiszta levegőhöz, és alternatív energiaforrásokat keresnek. Így az ember helyrehozhatja a kapcsolatát a természettel, és egyben dicsőítheti Istent, mert megtapasztalhatja az ő gyengéd gondoskodását a teremtett világ iránt.

Venant M. tapasztalata, hogy már gyerekkorában Burundiban, a szülőházájában hajnalban mindig a madarak énekére ébredt, majd az őserdőn át, több tíz kilométert kellett megtennie, hogy eljusson az iskolába. Nagyon közel érezte magához a fákat, az állatokat, a patakokat, a dombokat és ugyanígy a társait. Közel érezte magához a természetet, sőt egynek érezte magát a környezettel, ahol a teremtmények a Teremtővel

[2] M. Vandeleene, Io*, il fratello, Dio nel pensiero di Chiara Lubich*, Città Nuova, Roma 1999, p. 252.

harmóniában élnek. Ennek tudata dicsőítéssé alakult benne, és nem csak egy pillanatra, hanem az egész napon át.

De megkérdezhetnénk, hogy a mi városunkban mi a helyzet? „Modern városaink emberi kéz építette betonrengetegjében a nagy zaj közepette ritkán látjuk, hogy megőrizték volna valahol is a természetet. Mégis elég a kék égre tekinteni a felhőkarcolók között, elég egy sugara a napnak, amely még a börtön falai közé is behatol, elég egy szál virág, egy rét, egy gyermek arca, hogy Istenre gondoljunk.”[3]

Augusto Parody Reyes és az életige csoport gondozásában

[3] C. Lubich, *Conversazioni, in collegamento telefonico*, a cura di Michel Vandeleene (Opere di Chiara Lubich 8.1; Città Nuova, Roma 2019) p. 340.